

J u t r o .

Kokot kliče: kukurí,
 Jutro bo in ni zobi!
 Breza muče: mu, mu, mu,
 Telek mi ne dá miru!
 Volek pravi: bov, bov, bov,
 Prazen gleda jarem nov!
 Konj razgeče: i-haha,
 Ovsá ni, in ne sena!
 Muca toži: dr-drmav,
 Moj želodček ni mi zdrav!
 Zvonček se z goré oglašá,
 Naglo vstane dekla naša,
 Hitro, ročno se obleče
 In na delo urno teče;
 Suhíh brž polen poišče,
 Vkup jih dene na ognjišče,
 In rokave si zaviha,
 Pridno kuri, v ogenj piha,
 Dim polena že poljublja,
 Zasvetli že žar se zublja,

Plešejo nad ognjem iskre,
 Zdaj pristavi dekla piskre.
 Žita v pehar si nagrabi,
 Kur pred vrati ne pozabi;
 V hlev k živinici odide,
 Tam namolze tri golide.
 Tele, Breza, volek muka,
 Urno dekla se zasuka,
 Ker se niso še napasli,
 Navali sena jim v jasli;
 Tudi konjcu ihaha
 Navalila je sená.
 Ko je sita vsa živina,
 V hiši zbere se družina
 Sedemo krog mize složno,
 Z mamó molimo pobožno,
 V skledico dobimo mleka,
 Saj nobeden ni brez teka;
 Zraven tudi, kar je prav,
 Srka mleko muca „mjav“.

Vnĕslav.

O r i b i c i .

(Basen.)

V morju je ribica plavala,
 Zrla pod sinje nebo,
 Kjer kot oblak poletavala
 Utva je bela nad njo.

Pa si koj ribica dela je:
 „Kaj, če poskusiš i ti?“
 Š tem se s vso silo popela je
 In oj — več v vodi je ni...

Radostno z mokrimi krili zdaj
 Sili in sili naprej,
 Da preleti za hipec vsaj,
 Kar je le zrla doslej.

Ko pa se tu je vzdigavala,
 Šine kot blisek neba
 Utva, ki v zraku je plavala,
 Ter jo zagrabi, skosa...

Ribice plahe zbežale so,
 Ko so zagledale to,
 „Vender“, tako vse dejale so,
 „Dobro je tu pod vodo...“

Lucijan.

